

Rezolutīvā daļa

Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos, LES 19. panta 1. punkta otrā daļa un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants ir interpretējami tādējādi, ka tie nav piemērojami strīdā par jurisdikcijas noteikšanu, kas attiecas uz saistītām lietām, jo minētais strīds neietilpst Direktīvas 93/13 piemērošanas jomā.

⁽¹⁾ OV C 330, 2.10.2017.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 3. novembrī iesniedza Vilniaus apygardos administracinis teismas (Lietuva) – Baltic Media Alliance Ltd/Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Lieta C-622/17)

(2018/C 052/19)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Iesniedzējtiesa

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Pamatlietas puses

Prasītāja: Baltic Media Alliance Ltd.

Atbildētāja: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES ⁽¹⁾ par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu, 3. panta 1. un 2. punkts attiecas tikai uz gadījumiem, kad uztvērēja dalībvalsts cenšas apturēt televīzijas apraidi un/vai retranslāciju, vai tas attiecas arī uz citiem pasākumiem, kurus uztvērēja dalībvalsts veic, lai citādi ierobežotu raidījumu uztveršanas un pārraidīšanas brīvību?
- 2) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu, preambulas 8. apsvērums un 3. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem uztvērējam dalībvalstīm, pēc tam, kad tās ir konstatējušas, ka minētās direktīvas 6. pantā minētais materiāls ir ticis publicēts, pārraidīts izplatīšanai un izplatīts televīzijas raidījumu retranslācijā un/vai izplatīts internetā no Eiropas Savienības dalībvalsts, neievērojot šīs direktīvas 3. panta 2. punktā paredzētos nosacījumus, ir aizliegts pieņemt Lietuvas Likuma par informācijas sniegšanu sabiedrībai 33. panta 11. punktā un 33. panta 12. punkta 1. apakšpunktā paredzēto lēmumu, proti, uzlikt par pienākumu retranslētājiem, kuri darbojas uztvērējas dalībvalsts teritorijā, un citām personām, kuras sniedz televīzijas raidījumu izplatīšanas pakalpojumus internetā, uz laiku nodrošināt, ka televīzijas raidījumu var retranslēt un/vai izplatīt internetā tikai televīzijas raidījumu paketēs, kas ir pieejamas par papildu maksu?

⁽¹⁾ OV 2010, L 95, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 3. novembrī iesniedza Giudice di Pace di Roma (Itālija) – Alberto Rossi u.c./Ministero della Giustizia

(Lieta C-626/17)

(2018/C 052/20)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Giudice di Pace di Roma

Pamatlietas puses

Prasītājs: Alberto Rossi u.c.

Atbildētāja: Ministero della Giustizia

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai miertiesneša – prasītāja dienesta darbība ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs”, kas kopsakarā minēts Direktīvas 2003/88⁽¹⁾ 1. panta 3. punktā un 7. pantā, Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70⁽²⁾, 2. klauzulā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktā?
- 2) Ja atbilde uz 1) punktā minēto jautājumu ir apstiprinoša, vai vispārējās jurisdikcijas tiesnesis [Ordinario] jeb tiesnesis “mantijā” var tikt uzskatīts par pastāvīgo darba ņēmēju, kas salīdzināms ar “miertiesnesi” – noteikta laika darba ņēmēju nolūkā piemērot Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70, 4. klauzulu?
- 3) Ja atbilde uz 2) punktā minēto jautājumu ir apstiprinoša, vai atšķirības vispārējās jurisdikcijas tiesnešu pieņemšanas pastāvīgā darbā procedūrā, to salīdzinot ar likumā paredzētajām atlases procedūrām, kas pieņemtas miertiesnešu pieņemšanai darbā uz noteiktu laiku, ir objektīvs pamats saskaņā ar Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70/EK, 4. klauzulas 1. punktu un/vai 4. punktu, lai attaisnotu to, ka nesenākajā tiesas judikatūrā (“diritto vivente”) – *Cassazione a Sezioni unite* [Kasācijas tiesas apvienotās palātas] spriedumā Nr. 13721/2017 un *Consiglio di Stato* [Valsts Padome] 2017. gada 8. aprīļa atzinumā Nr. 464/2017 – miertiesnešiem, kā prasītāja – noteikta laika darba ņēmēja gadījumā, nav piemēroti tie paši darba nosacījumi, kādus piemēro vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem – salīdzināmajiem pastāvīgā darba ņēmējiem; kā arī to, ka nav piemēroti preventīvie un soda pasākumi par uz noteiktu laiku noslēgtu līgumu ļaunprātīgu izmantošanu, kas minēti iepriekš minētā Pamat nolīguma, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70/EK, 5. klauzulā, un Lēģislatīvā dekrēta Nr. 368/2001 5. panta 4.a punktā minētā transponējošā valsts tiesību norma. Tas notiek situācijā, kurā nav valsts tiesiskajā regulējumā vai Konstitūcijas normā paredzēta pamatprincipa, kas varētu leģitimizēt gan diskrimināciju saistībā ar darba nosacījumiem, gan absolūto aizliegumu pārveidot miertiesnešu darba attiecības par pastāvīgām darba attiecībām, arī ņemot vērā agrāko valsts tiesību normu (Likuma Nr. 217/1974 1. pants), kas jau bija paredzējusi pielīdzināt darba nosacījumus un stabilizēt goda tiesnešu secīgas darba attiecības uz noteiktu laiku?
- 4) Katrā ziņā, vai tādā situācijā, kāda tiek šeit aplūkota, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta 2. punktam un Eiropas Savienības tiesībās izmantotajam neatkarīga un objektīva tiesneša jēdzienam ir pretrunā tāda miertiesneša darbība, kurš, būdams ieinteresēts noteiktā veidā atrisināt strīdu par labu prasītājam pusei, kura kā vienīgo darbu veic identiskas tiesas funkcijas, var aizstāt likumā noteikto piekritīgo tiesu tāpēc, ka augstākā valsts tieslietu struktūra – *Cassazione a Sezioni unite* [Kasācijas tiesas apvienotās palātas] – atsakās efektīvi aizsargāt prasītās tiesības, tādējādi liekot tiesnesim, kuram būtu piekritība pēc likuma, attiecīgā gadījumā atteikties no savas piekritības prasīto tiesību atzīšanā, lai gan attiecīgās tiesības – kā, piemēram, apmaksāts atvaļinājums pamata tiesvedībā – ir pamatotas Eiropas Savienības primārajās un atvasinātajās tiesībās situācijā, kurā attiecībā pret valsti tiek tieši vertikāli piemērots “Kopienų [Savienības]” tiesiskais regulējums? Gadījumā, ja Tiesa konstatētu Hartas 47. panta noteikumu pārkāpumu, tiek lūgts arī norādīt iekšējos tiesiskās aizsardzības līdzekļus, lai novērstu to, ka Savienības tiesību primārās normas pārkāpums arī valsts tiesiskajā regulējumā izraisa absolūtu atteikumu aizsargāt pamattiesības, kas aplūkojamajā lietā ir garantētas Savienības tiesībās?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV L 299, 9. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamat nolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV L 175, 43. lpp.).